

'WAT VINDT DE JURY ERVAN?'

Marijke Kolk doet wekelijks verslag van haar belevenissen als weekendpleegmoeder. Pleegdochter Felicity heeft grote lol met een ander logetje.

Om iets voor zessen word ik wakker van het stemmetje in de kamer naast ons: „Marijijijijijike, Marijijijijijikeeeee!” Ik ben het inmiddels gewend. Felicity is nogal een vroege vogel. De eerste weekenden was het vaak een uur of 5, dus er is sprake van vooruitgang. Enthousiast zegt ze: „Ik heb uitgeslaapt, ben je nu trots op me?”

Vandaag komen er voor het eerst logés: mijn vriendin Agnes met haar 7-jarige dochter Dorine. Dorine en Felicity hebben elkaar al een keer eerder gezien, op Dorines verjaardag. Felicity vraagt van alles. „Hoe laat komt ze? Waar slaapt ze? Hoeveel jaar is ze ook alweer? Houdt ze ook van *Frozen*?” Als de bel gaat, doen we samen open en is het ijs snel gebroken. Dorine heeft namelijk precies dezelfde *Frozen*-legging aan. „Zullen we op jouw kamer spelen?” vraagt Dorine. En hup, weg zijn ze.

In de speeltuin schommelen, wipkippen, klauteren en glijden de kinderen de middag door, ook Joeri, die 's ochtends alleen maar heeft zitten gamen. Met z'n allen lopen

'Hoe laat komt ze? Waar slaapt ze? Hoeveel jaar is ze ook alweer? Houdt ze ook van *Frozen*?'

we daarna naar het pannenkoekenhuis. De plastic muntjes die de dames bij hun prinsessenpannenkoek krijgen, worden gretig in ontvangst genomen. In het winkeltje kiezen ze dezelfde barbiepop.

Als het bedtijd is, gaan de barbies mee. „Nog wel een verhaaltje, hè?” vraagt Fé. Dorine kruipt op mijn ene knie, ons pleegmeisje op mijn andere. „Ik vind Marijke heel lief”, zegt Dorine ineens. „Ja, ik vind Marijke ook heeeel lief”, zegt Felicity. Ik moet er een beetje van blozen. „Nog heel even kletsen en dan gaan slapen, hè,” zeg ik als ik het boekje dichtsla. Een uur later staat Dorine beneden. „We kletsen héél veel, dus

slapen lukt niet.” Dorine verhuist naar een andere kamer.

De volgende ochtend staan ze om kwart voor 7 (joehoe!) naast mijn bed. We eten een broodje, spelen nog wat en dan zet ik de meisjes onder de douche. Een hoop gegiebel vult de badkamer. Er worden baarden gemaakt van schuim, ze zingen over Roodkapje en stampen in een laagje water. De rest van de ochtend bestaat uit optredens. Dorine speelt op de piano en zingt een onverstaanbaar lied, Felicity pingelt op de gitaar en maakt wat achtergrondgeluiden. Daarna gaan ze voor Agnes en mij staan. „Wat vindt de jury ervan?” vraagt Dorine. We applaudisseren zo hard als we kunnen.

Aan het begin van de middag brengen Erik en ik Agnes en Dorine naar het station. Felicity en Dorine knuffelen elkaar en als we even later alleen met Felicity in de auto zitten, zegt ze: „Ik mis mijn vriendin.” Een dorp verder, op weg naar huis, zien we de trein langsrijden. „Ik zie Dorine!” gilt ze. En als twee minuten later nog een trein passeert, maar dan vanuit de andere richting weet ze helemaal niet meer hoe ze het heeft: „Ze komt terug!” ■